

Argumentelor științifice medicale. Se înțelege că subscrie - și nici nu se putea altfel - judecății exprimate de Nicolae Iorga, conform căreia «oricine poate exprima o opinie, dar pentru a deveni fapt de cultură, e necesar să aducă în sprijinul ei, argumente aparținând domeniului de referință. »Și, când la baza mitului sta formularea culturală, argumentul peremptoriu numai medicina poate aduce. Și lucrările și documentele pe care le-a scos la lumina Gheorghe Sarac sunt dovezi care infirmă și anulează cu tăria adevărului ce nu suportă nici o contradicție că „Eminescu n-a fost luetic.” Autorul republică studiul neurologului Ovidiu Vuia, „Misterul morții lui Eminescu” (publicat, prima dată, în 1996) cu documente medicale de epocă.

Amintim și studiul doctorului Valeriu Lupu „Eroare medicală sau atentat premeditat?” cuprinzând și scrisori, mărturiile doctorului V. Vinereș, scrierile lui George Potra ș. a. Pe coperta a IV-a citim cuvintele autorului: „Parafrazându-l pe marele gânditor Petre Țuțea care vedea în Eminescu o sumă lirică de voievozi și omul deplin al culturii române după cum îl definea Constantin Noica, pentru mine Eminescu este „Aureola spiritualității și culturii

romane.”

În anul următor (2015), Academia Română publică volumul de importanță capitală „Maladia lui Eminescu și maladiile imaginare ale eminescologilor”, Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 156 pagini (în format apropiat de A4), cu un Argument de Eugen Simion și un Cuvânt înainte de Irinel Popescu. Sunt cuprinse, în mare parte, lucrările oamenilor de știință medicală și literară, prezentate la colocviul organizat de Fundație „Potografia lui Eminescu: adevăr și legenda”, la 27 iunie 2014. Numele autorilor sunt prezentate chiar pe coperta, astfel: Eugen SIMION, Irinel POPESCU, Ioan Aurel POP, Cecilia CÎRJĂ, Ioana BONDA, Victor A. VOICU, Octavian BUDA, Dan PRELIPCEANU, Calin GIURCANEANU, Bogdan O. POPESCU, Eduard APETREI, Codruț SERAFOLEANU, Vladimir BELI.

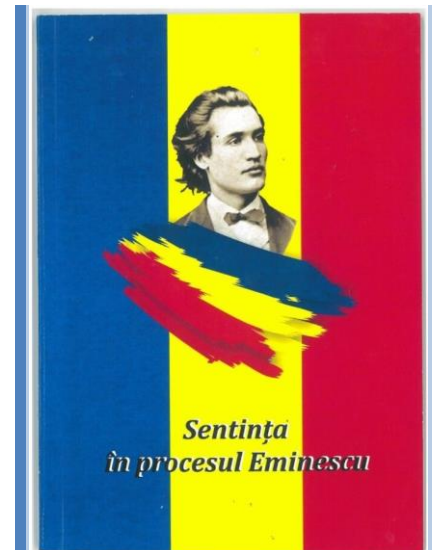
Cităm câteva rânduri semnificative din Argumentul academicianului Eugen Simion: „Ce concluzie putem trage, la rândul nostru, urmărind cu atenție și evident cu mare curiozitate și oarecare neliniște aceasta nouă autopsie a misterului morții lui Eminescu? Deducem, înainte de orice, că el a fost diagnosticat greșit (infecție luetică) și ca tratamentul cu mercur a fost inadecvat.” În Cuvânt înainte, Prof. dr. Irinel Popescu, membru corespondent al Academiei Române, optând pentru o abordare multidisciplinară - cum însuși ne face cunoscut, expune, pe scurt, concluziile în urma cercetării lucrărilor medicilor renumiți în diverse discipline. Ne-au impresionat considerațiile privind obligația Academiei de Științe Medicale de a face lumina în privința bolilor și morții lui Eminescu. Cu toate lacunele care au existat în posibilitatea de documentare, foarte pe scurt, concluzia savantului e următoarea: „Pe baza datelor disponibile, se poate spune că Eminescu avea un creier de greutate normală și cu circumvoluțiuni bine exprimate [„amănunt” semnificativ subliniat și de Profesorul Vladimir Beli], ceea ce ar contrazice total diagnosticul de sifilis nervos, în acest caz creierul suferă un proces accentuat de atrofiere / .../ Aș dori ca ele [concluziile] să poată fi considerate ca un modest omagiu adus de elita corpului medical din România acestui geniu care, așa cum spuneam anterior, definește în bună măsură identitatea noastră națională.” [acest „Cuvânt înainte” poartă data 29 decembrie 2014]

Sunt multe materiale publicate pe această temă, cea mai importantă ni se pare volumul cu același titlu - „Maladia lui EMINESCU și maladiile imaginare ale eminescologilor”, ediția a II-a revizuită și adăugită, București, 2021, pe coperta căruia, alături de numele de la prima ediție, figurează și Dr. Valeriu Lupu (care a publicat, el însuși, o carte, bine documentată, cuprinzătoare, pe această temă.

Ne limităm să notăm ceea ce se scrie în lucrarea „Sentință în procesul Eminescu ” (volum apărut la editura BIBLIOSTAR, Ramnicu Vâlcea, 2021, 91pagini): „Concluzia coautorilor volumului Maladia lui EMÎNESCU și maladii imagine ale eminescologilor relevă, fără putință de tăgadă, că Mihai Eminescu a fost diagnosticat și tratat greșit pentru sifilis, iar mercurul folosit în tratament a generat lezări ale sistemului nervos și cardiovascular grave și ireversibile. Prin urmare, nefiind vorba de sifilis, tratamentul cu mercur s-ar fi dovedit inadecvat grabindu-i moartea.” Deci, Iatraturile privind boala și moartea lui Eminescu, al căror hămăit încă se mai aude, minciunile care merita huiului, sunt total anulate. Dar, oare, haita se vă potoli?

În ceea ce privește CREDINTA LUI EMINESCU, s-au găsit destui cârtitori cărora nu le sta în fire să meargă cu mintea mai departe decât vârful nasului și nici să se plece pe paginile scrise, deci nu s-au adâncit în lectura scrierilor lui Eminescu, și se „agata” de versurile din „Împărat și proletar”, declamând cu voce patimașă Religia - o frază de danșii inventată Ce cu a ei putere să vă aplece-n jug / Caci de-ar lipsi din inimi speranța de răsplătă / După ce-amar muncirăți mizeri viață țeoață,/ Ați mai purta osândă că vita de laplug? //

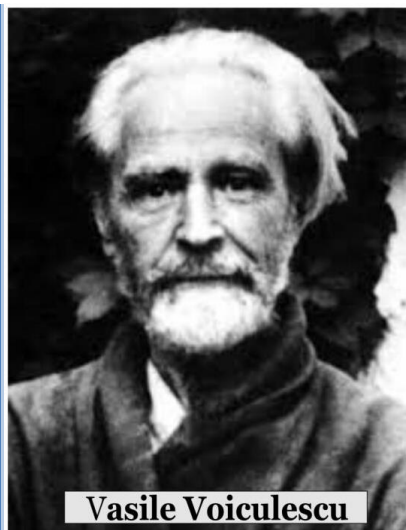
Or, să nu uităm că e perioada studiilor sale la Berlin când, cu spiritul-i pătrunzător, a-nțeles că, în acea parte a Europei religia era aliata cu Puterea și aici erau cunoscute vechile execuții practice de Inchiziție, arderile pe rug (majoritatea persoanelor arse de vii erau [acord logic, cu persoanele] vrăjitoarele, adică femeile - multe dintre ele fiind doar bănuite de vrăjitorie) etc., lăcomia preoților catolici neînșurați, dar cu urmași direcți pe care trebuiau să-i căpătuiască, amintirea războaielor sfinte, cruciadele. Pe lângă toate aceste informații, tânărul Eminescu, devenit deja enciclopedic în acumulările sale, receptează noua realitate de acolo unde avuseseră loc diverse schisme, de data aceasta accentuându-se schisma dintre creștinism și cercetarea rațională privind „l'etre absolu” (ontologia), precum și atacul anticreștin al socialiștilor. Să ne gândim, de asemenea, la contactul cu unele scrieri ale lui Marx și la atmosfera în care nu se stinsese ecoul eșecului Comunei din Paris. Sunt anii în care circulau lucrările contemporanului Friedrich Nietzsche (1844-1900) conform căruia „Dumnezeu a murit” și ale lui August Behel (1840-1913) care, în 1869, alături de Wilhelm Liebnicht (1826-1900) a fondat Partidul Muncitoresc Social-Democrat și publicația „Săptămână Democratică” și care, în lucrarea „Despre Creștinism și Socialism” (1874) scria: „Sau există Dumnezeu și atunci suntem trași pe sfoara, sau nu există și atunci putem face orice”. Că acela care-și începuse deja urcușul spre cea mai înaltă treaptă a culturii române nu era străin de aceste idei/teorii o constituie faptul că le-a reținut și ecoul lor apare, mai târziu, în ziarul TIMPUL (V, nr. 201, 10 sept. 1880), unde scrie: „Disparitiunea sentimentului religios e de regretat nu numai la noi, dar pretutindeni”.

Subliniem un aspect cultural-istoric care nu e de neglijat: orientarea socialisăa a politicii românești după '44 exploatează această creație -, „excepție” am putea spune - pentru a nega credința lui Eminescu. Dar cine a pomenit tânăr entuziast, veșnic treaz, receptând noutățile din timpul studenției, în spiritul căruia să nu adie ideile momentului, trăit de el, bune sau rele, chiar și ideile care-i traversează spiritul doar o clipă? Că acest lucru s-a întâmplat, poate pe moment, și cu Eminescu o dovedește faptul plat, că n-a revenit la acest gând, nici la această formulare în creația sa în care sacrul abunda și răuvoitorii, neiubitorii de neam, ei înșiși atei, speculează această poezie pentru a contesta credința ortodoxă a celui care și-a exprimat în versuri, cu o duioșie de mare simțire, *Rugăciunea către Maica Fecioara*, pe care a citit-o, în Biserica de la Vatican, Preafericitului Papa Ioan Paul al II-lea.

În plus, iertată fie-mi această subliniere, dar e bine să spunem că aceasta a avut un efect pozitiv: în mintea politicianilor era asociată cu „marxismul” și acest lucru a determinat luarea în considerare a marelui poet, includerea lui în manualele școlare de literatură. Și, cum profesorii/profesoarele din perioada liceului meu, de exemplu (I-am terminat în '57) erau destul de în vârstă, cu studii terminate înainte de '44, extindeau lecțiile despre Eminescu la întreaga sa opera poetică. Oare cei care subliniau atunci „necredință” lui Eminescu au acordat atenție celorlalți „poeți religioși”? Dar cei de astăzi? De fapt,

chiar și acești poeți „isihaști” ale căror poezii sunt adevărate rugăciuni către Pronia Cereasca, intru

Vasile Voiculescu

apărarea neamului românesc, sunt dați uitării. Să ne amintim de medicul și scriitorul Vasile Voiculescu (1884-. 1963) căruia „omagiile din prezent [e vorba de anul 2008] nu pot îndreptă răul care i s-a făcut în ultimii săi ani de viață. / .../ Chiar și manifestările locale [din Pârscov, jud. Buzău], cu tot aerul lor de sărbătoare șipseudoreligios, au pălit în ultimii ani”, deși despre opera și locul aparte pe care-I ocupa în literatura română au scris eminenți „voiculescologi” precum Florentin Popescu, Rodica Pandele, Mircea Braga sau Constantin Miu (a cărui lucrare „Vasile Voiculescu poetul isihast” nu se află totuși în inventarul Casei Memoriale, așa cum spera analiticul și sensibilul profesor constănțean în „Mărturisirea de credință literară” vol. II). Aflăm aceste lucruri din articolul lui Gheorghe Postelnicu publicat în LITERATORUL, Anul III, nr. 31-32 (113-114), octombrie-noiembrie 2008, p. 16, în care subliniază dezinteresul manifestat azi față de cei care își exprimă sufletul în scrierile lor.

„Ajunge că o mulțime de instituții buzoiene nu-i așa? - îi poarta numele, precum brandurile Pleșcoi și Pietroasele. «Fantoma marelui om tulbură viață activiștilor culturali», afirma personajul Jan Zigu din romanul Tânăruț Veronel. «Ne-au dat în grija toți morții și nebunii», se plâng ei. «Noi când să mai trăim?» Vasăzică cei care se cațără pe „Olimpul” crescut din însăși nemernicia lor nu mai au aer de respirat din cauza adevăratelor valori care-i împiedică să zboare cu cioturi de aripi? „E [era] de așteptat că și anul acesta, la 13 octombrie, o mulțime de oameni împreună cu preoții din Pârscov să cante «Veșnică Pomenire!» în fata bustului realizat de Oscar Han (1891-1976) în 1974” în fond, la manifestare au fost „coliva, tămâie, discursuri, muzica etno, ipocrizie ...” că să „elogieze” viața acestui mare poet și medic, român iubitor de tradiție, care nu neglija leacurile băbești ce le concurează pe ale „farmaciștilor” afaceriști, care umplu azi ecranele televizoarelor, la „publicitate”. și, de parcă n-ar fi fast de ajuns anii grei de închisoare politică de la Jilava și Aiud dinainte de 1964, „comuniștii” i-au tratat cu dispreț pe urmași (nepotul de frate, Dorul Voiculescu, cu greu și-a strecurat la școala cele două fete Marioara și Veronica) și au nesocotit proprietatea familiei (pe pământul din Jurul casei părintești, au fost ridicate o fabrică de conserve, în 1948, și un cămin cultural în 1954 [oare ce s-o fi întâmplat cu ele după '90?], cinci blocuri de locuințe, în 1977, un magazin universal și s-a amenajat un târg săptămânal), toate acestea dovedind lipsa de prețuire, chiar de elementar respect față de cel care a trăit în „singurătate, sărăcie, temniță, boală. Medicina și Credință. Literatura și pioșenie. Vazându-l pe stradă, în apropierea Patriarhiei Române, un copil ar fi exclamat: «Mamă, uite-l pe Isus Hristos!»” în 1947, înainte de a fi arestat, ținea în sertar șapte manuscrise pentru că nu avea acces la tipar. Interdicția a continuat până în 1964 când a apărut postum cunoscutul volum de sonete. / .../ Cu mare efort elevii [de atunci din 2008!] găsesc prin sat volume precum „Capul de zimbri”, „Iubire magică”, „Poeme cu îngeri”, „Destin”. Autorul încheie articolul cu pioșenie și lacrimi: „De Vasile Voiculescu nu te poți apropia decât în vârful picioarelor, iar despre el nu poți vorbi decât în șoapta. Și citează din poezia Straja:

Pune, Doamne, straja, penei mele,
Și-n gradiri limbutului condei
Fără pripa, fără ură, nici tocmele
Să stea-n slujba sacrelor idei.”

La fel de adâncă este și credința lui Eminescu poetul filozof cu profunzimi de gândire și de simțire în universuri în care nu pătrund decât cei chemați. Nechemaii băjbâie prin întuneric.

-va urma-